

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **Y. S. G.**
zastoupený JUDr. Petrem Šádou, advokátem
se sídlem Bořice 65

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2019 č. j. OAM-2/ZA-ZA11-P06-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 21. 1. 2020, doručenou soudu dne 22. 1. 2020, domáhá přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, existencí důvodů pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 cit. zákona a pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 cit. zákona, dále se zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a cit. zákona a konečně i existencí důvodů pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b cit. zákona. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídaný výše citovanými ustanoveními zákona o azylu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Žalobce má zato, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a spočívá na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, když skutkový stav, který vzal žalovaný za základ rozhodnutí, nemá oporu ve spise. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalobce připomněl své tvrzení, že po odchodu z Kuby se zapojil do činnosti opozičních skupin, kde jeho účast sílila. Žalobce správnímu orgánu předestřel seznam těchto skupin a označil materiály, které měl v rámci svých aktivit v nich publikovat. V případě návratu do vlasti se obává pronásledování z politických, resp. závažné újmy, z týchž důvodů (uvěznění, ztráta možnosti vykonávat výdělečnou činnost atd.). Žalobce namítl, že správní orgán konstatoval, že jeho výpovědím ohledně politické protirežimní činnosti nemůže přikládat dostatečnou důkazní hodnotu, a proto je z meritorního hlediska ani posuzovat, a to s ohledem na větší i menší rozpory v jeho výpovědích. Správní orgán však neuvedl, o jaké větší a menší rozpory se jedná a jeho závěry jsou tak nepřezkoumatelné. Správní orgán pak zdůraznil skutečnost, že žalobce o těchto svých aktivitách hovořil až v rámci seznámení se s podklady, tj. 9 měsíců po podání žádosti o mezinárodní ochranu. K tomu žalobce namítá, že jeho postup je vysvětlitelný tím, že jeho aktivita v opozičních skupinách síla postupně, a to zejména až po pohovoru ke zjištění důvodu jeho žádosti. Žalobce žalovanému předložil řadu dokladů o této své činnosti, a to v podáních z července a září 2019. Skutečnosti uvedené v těchto materiálech se sice netýkaly žalobce bezprostředně, nicméně materiály samotné mají protirežimní charakter, neboť se jimi poukazuje na nedemokratický a perzekuční charakter režimu v zemi původu žalobce. Není tedy pravdou, že tyto informace jsou ve vztahu k situaci žalobce irelevantní, jak uzavřel žalovaný. Pokud žalobce tyto informace rozšiřoval, může se v zemi původu nepochybně obávat pronásledování z pohledu udělení mezinárodní ochrany. Pokud žalovaný tyto materiály jako podklady pro rozhodnutí nevyužil, jednal nezákonně a tato nezákonnost působí nezákonnost i napadeného rozhodnutí.
5. K závěru žalovaného, že žalobce v rámci seznámení se s podklady rozhodnutí uvedl, že jeho odchod ze země měl politický aspekt, avšak dříve v rámci pohovoru výslovně uvedl, že do České republiky přijel z ekonomických důvodů, žalobce namítl, že uvedené nikterak nevylučuje politické důvody jeho odchodu ze země původu s tím, že tyto důvody se spojily s důvody ekonomickými, což však nikterak nevylučuje důvodnost žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.
6. Dle žalobce nemůže obstát ani tvrzení žalovaného, že opakované kontroly žalobce v zemi původu, i pokud by byly případně zapříčiněny barvou pleti žalobce, nelze považovat za závažné porušení jeho práv, resp. že nelze takovou situaci považovat za porušení základních lidských práv občanů. Pokud byl žalobce bezpečnostními složkami

opakovaně kontrolován z důvodu barvy pleti, byla tím nepochybně soustavně porušována za jeho základní lidská práva, jakož i jeho právo na ochranu cti a respektování soukromého života. Správní orgán přitom nezkoumal, zda je uvedené soustavné porušování přičitatelné státní moci či nikoliv, neopatřoval v tomto ohledu žádné relevantní podklady.

7. Závěrem žalobce namítl, že se žalovaný náležitě nezabýval tím, zda podání žádosti o mezinárodní ochranu není způsobilé přivodit žalobci z pohledu mezinárodní ochrany relevantní vážnou újmu. Skutečnost, že MZV neneviduje žádný případ postihu ze strany státních orgánů či nebezpečí ze strany soukromých osob neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu v zahraničí, kteří se vrátí do vlasti, neznamená, že to není reálná pravděpodobnost takového postihu žalobce a že tento postih nemůže představovat pro žalobce vážnou újmu z pohledu mezinárodní ochrany. Žalovaný si za účelem uvedeného posouzení nevyžádal přesné a aktuální informace z různých zdrojů, jak předpokládá ustanovení § 23c azylového zákona, a nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak stanoví § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě vyslovil nesouhlas se žalobními námitkami a navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na rozhodnutí, obsah správního spisu, na žádost o udělení mezinárodní ochrany, použité informace o zemi původu a výpovědi žalobce. Napadené rozhodnutí nepovažuje za vadné, nesprávné či nezákonné, neboť dle jeho názoru byl v dané věci zjištěn skutečný stav věci, případ byl posouzen ve všech souvislostech, bylo přihlédnuto ke všem skutečnostem, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, a byly opatřeny potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však správní orgán nedospěl k závěru, že by žalobce splňoval podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.
9. Žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce jsou zejména ekonomické důvody, když žalobce si chce v ČR najít zaměstnání a legalizovat si zde svůj pobyt, a dále pak tvrzená diskriminace jeho osoby kvůli tmavé barvě pleti a pro jeho nesouhlas s politickým systémem na Kubě.
10. V reakci na žalobní námitky žalovaný uvedl, že zástupce žalobce v žalobě příběh žalobce a jím v průběhu správního řízení vyřčené skutečnosti přetváří a upravuje ve snaze vytvořit příběh azylově relevantnější, než jaký ve skutečnosti je. Akcentuje žalobcovo pronásledování, tvrdí úmyslné a cílené pronásledování jeho osoby kubánskou policií. Žalovaný upozornil, že taková tvrzení žalobce v průběhu řízení neuvedl, jím tvrzené skutečnosti jsou podrobně popsány v protokolu o pohovoru provedeným s ním a v napadeném rozhodnutí.
11. Žalovaný připomněl, že žalobce tvrdil, že měl konflikt s kubánskou policií pouze jedenkrát. K jeho tvrzení, že měl problémy s policií kvůli barvě pleti, tedy že byl příslušníky policie opakovaně kontrolován a byl po něm požadován jeho doklad totožnosti, žalovaný zopakoval argumentaci uvedenou v rozhodnutí, že takové kontroly, i pokud by byly případně zapříčiněny barvou pleti žalobce, nelze považovat za závažné porušení jeho lidských práv. Žalobci byl pouze kontrolován doklad jeho totožnosti na

veřejných místech, nebyl zadržen, nebyl obviněn, nebylo vůči němu použito násilí a nebyl terčem ani žádného jiného negativního jednání ze strany kubánských orgánů či bezpečnostních složek. Policie má právo vyzvat osobu k prokázání její totožnosti, nejčastěji pak pomocí občanského průkazu, a pokud se tak děje na základě zákona a bez porušení základních lidských práv občanů, jak tomu evidentně bylo v případě žalobce, není to relevantním důvodem pro odchod z vlasti a ucházení se o mezinárodní ochranu v zahraničí.

12. K tvrzení žalobce, že byl napaden policistou na stadionu při baseballovém zápase, kdy jej dva policisté nejdříve upozornili, že tam nesmí natáčet, poté jeden z policistů udeřil žalobce do čelisti a následně jeho a kolegu odvezli na policejní stanici, kde museli podepsat protokol o tom, že narušovali veřejný pořádek, a zavázat se, že se toho již v budoucnu nedopustí, žalovaný konstatoval, že jakkoli je možné toto napadení jeho osoby chápat jako hrubé a zjevně nezákonné, nelze je chápat jako pronásledování z důvodu azylově relevantních, nebo dokonce projev oficiální politiky Kubánské republiky, ale pouze jako konkrétní nezákonné jednání konkrétního policisty. Pokud se tedy jednalo ze strany policie o nezákonné počínání, žalobce měl k dispozici možnost se proti tomuto svévolnému chování policie bránit a požádat o prošetření této věci nadřízené orgány. Žalobce v průběhu pohovoru neuvedl, že by si na uvedené problémy s policií komukoliv stěžoval a rovněž v této souvislosti nikoho nepožádal o pomoc. Během krátkodobého zadržení nebyl podroben žádnému násilí či jinému negativnímu jednání ze strany policistů a po podepsání protokolu byl bez dalšího propuštěn. Žalovaný doplnil, že žalobce nebyl v souvislosti s výkonem svého zaměstnáním ani tímto incidentem nikdy z ničeho obviněn a nebyl ani trestně stíhán. Žalovaný konstatoval, že žalobce neprokázal v průběhu správního řízení, že by ve své vlasti byl ze strany bezpečnostních složek a kubánských státních orgánů pronásledován ve smyslu zákona o azylu, tj. že by byla závažným způsobem porušena jeho lidská práva.
13. Žalovaný dále připomněl, že uváděné problémy s policií měl žalobce již od roku 2015, kdy byl poprvé kontrolován údajně kvůli barvě pleti, k incidentu na stadionu při baseballovém zápase došlo již v roce 2016, avšak zemi původu opustil až v roce 2018. To dle žalovaného svědčí pro závěr, že problémy žalobce s policií nebyly skutečným důvodem k odchodu z vlasti. Poukázal rovněž na to, že žalobce opustil svou vlast zcela legálně, tedy na základě vlastního a platného cestovního dokladu a českého víza, které mu vystavili bez jakéhokoli problému, a přes oficiální hraniční přechod, aniž měl v tomto směru jakékoli problémy. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že pokud by byl žalobce pro kubánské úřady natolik zájmovou osobou, zcela jistě by mu neumožnily zemi opustit, tím spíš, že žalobce byl zaměstnaný v státní kubánské televizi.
14. K námitce autoritářského režimu na Kubě žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, stejně tak k povinnosti zjistit skutečný stav věci dle § 3 správního řádu, kterou má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Zopakoval, že jako podklad k rozhodnutí využil kromě samotné žádosti a protokolu o pohovoru též širokou škálu informací o zemi původu, o politické a bezpečnostní situaci v zemi a stavu dodržování lidských práv na Kubě. Veškeré tyto informace jsou součástí spisového materiálu a v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu byla žalobci dána možnost se s podklady rozhodnutí seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí, případně možnost uvést jakékoli nové skutečnosti či informace. Žalobce této možnosti využil, s materiály se seznámil a doplnil některé

podklady a uvedl další informaci, které měl žalovaný při posouzení jeho žádosti vzít v úvahu. Konkrétně uvedl, že když odešel z Kuby, tak se zapojil do opozičních skupin přes sociální sítě, jednalo se například o skupiny se sídlem v USA, k tomu následně napsal seznam skupin, do kterých patří a v nichž je na internetu aktivní, k tomu poskytl internetové odkazy. K tomu žalovaný uvedl, že se jednalo o informace ohledně obecné situace v zemi původu žalobce ve vztahu k politické situaci, kdy žalobce chtěl podle svých slov poukázat na represe, ke kterým na Kubě dochází. Žalobce však neuvedl, a rovněž žalovaný nezjistil, že by se tyto materiály nějak konkrétně týkaly přímo jeho osoby či přímo konkrétních důvodů jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Pokud žalobce žádné konkrétní politické problémy ve své vlasti neměl, pak jsou uvedené informace ve vztahu k jeho situaci zcela irelevantní. Ohledně obecné bezpečnostní a politické situace a stavu lidských práv na Kubě si nadto žalovaný zajistil dostatek jiných informací z objektivních a renomovaných zdrojů. Námitka týkající se porušení § 23c zákona o azylu je dle žalovaného neopodstatněná, neboť shromážděné podkladové informace neodporují charakteristikám uvedeným v tomto zákonném výčtu, který je neuzavřený, nikoli taxativní.

15. Žalovaný dále připomněl, že žalobce v rámci seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci uvedl, že jeho odchod ze země měl politický aspekt, avšak dříve sám v rámci pohovoru výslovně uvedl, že do ČR přijel z ekonomických důvodů, což podložil i rozhodnutím Úřadu práce ČR, kterým mu bylo vydáno povolení k zaměstnání, smlouvou o uzavření budoucí pracovní smlouvy a pracovní smlouvou. Žalovaný konstatoval, že vzhledem k tomu, že žalobce přišel o mezinárodní ochranu požádat až několik měsíců po příjezdu do ČR, po ukončení jeho pracovního poměru a rovněž cestě do Španělska, kde se chtěl podle něj původně trvale usídlit, považuje jím podanou žádost za účelově podanou a stejně jako jeho odjezd z vlasti motivovanou pouze ekonomickými důvody a snahou o legalizaci pobytu za účelem zaměstnání v ČR. Nebyla tedy splněna podmínka bezprostřednosti žádosti o mezinárodní ochranu.
16. K přání žalobce zůstat v ČR, neboť zde chce žít společně se svou přítelkyní a nehodlá se vrátit se do vlasti, žalovaný uvedl, že k zajištění legálního pobytu na území ČR slouží cizincům zákon o pobytu cizinců, jehož instituty musí využít cizinci, kteří chtějí do ČR přesídlit za účelem zaměstnání, studia či obecně zajištění si lepší budoucnosti dle svých představ. Žalobcem v průběhu správního řízení uvedené skutečnosti nelze brát jako azylově relevantní, tak jak je předpokládá zákon o azylu.
17. Žalovaný zdůraznil, že žalobce nebyl během svého pobytu ve vlasti nikdy z ničeho obviněn, nebyl trestně stíhán a vyjma kontrol dokladů nebo jednoho zadržení na stadionu v roce 2016 nehovořil ani o jakýchkoliv problémech, které by ve vlasti měl mít s kubánskými státními orgány či bezpečnostními složkami. K tvrzení, že žalobce nesouhlasil s politickým systémem na Kubě a po svém odjezdu z vlasti se začal angažovat na sociálních sítích, kde publikoval články týkající se represí a kritiky politického systému na Kubě, a proto že se obává, že by byl v případě svého návratu do vlasti uvězněn, žalovaný konstatoval, že výpovědi žalobce o těchto jím uváděných údajných aktivitách shledal zcela nevěrohodnými, což detailně odůvodnil v napadeném rozhodnutí. Žalovaný v tomto zopakoval, že žalobce naopak pracoval na Kubě v oficiální státní televizi, dle jeho výpovědi dokonce v jejím politickém oddělení, kde v rámci svého zaměstnání jako zvukař dělal zprávy či dokumenty politického charakteru. Sám byl tedy jedním z podporovatelů kubánského režimu a součástí jeho propagandy.

18. K námitce, že byla nedostatečně zhodnocena možnost udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, žalovaný uvedl, že žalobce v průběhu řízení neuvedl žádnou ze skutečností, kterou by bylo možné podřadit vážné újmě. Dle jeho názoru je napadené rozhodnutí ve vztahu k ustanovení § 14a zákona o azylu náležitě a podrobně odůvodněno a dostatečně z něj vyplývá, z jakých důvodů nebyla žalobci ani tato forma mezinárodní ochrany udělena.
19. Žalovaný dodal, že nepochybně, že politický režim na Kubě je značně uzavřený a že stále pokračuje omezování práva na svobodu projevu, shromažďování a pohybu, nicméně tyto skutečnosti nedokládají, že by měl být žalobce v případě návratu vystaven nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Kubánská vláda činí kroky zejména vůči veřejné kritice a opozici. Žalobce uvedl, že se o politiku nezajímá a nikdy také neměl ve své zemi původu problémy politického charakteru. Žalobce v průběhu řízení nepředestřel ani skutečnosti, které by informace shromážděné žalovaným vyvracely, ani neodkázal na informaci, která by hovořila o opaku. Dle ustálené judikatury se v případě doplňkové ochrany uplatňuje tzv. test reálného nebezpečí. Reálným nebezpečím je nutno rozumět to, že ve významném procentu případů obdobných situací žalobce dojde k nežádoucímu následku, takže žalobce má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho. Z informací získaných žalovaným neplyne, že by ve významném procentu případů docházelo k perzekuci kubánských občanů, kteří dlouhodobě pobývali v zahraničí.

IV. Jednání před soudem

20. Při jednání soudu konaném dne 2. 6. 2021 setrvaly obě strany sporu na svých argumentech, právních závěrech a procesních návrzích.
21. Žalobce se znovu podrobně vyjádřil k otázce týkající se jeho práce ve státní televizi na Kubě a k otázce zapojení se do opozičních skupin na internetu po opuštění Kuby.

V. Posouzení věci krajským soudem

22. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Po projednání věci dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
23. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 2. 1. 2019 žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice.
24. Dne 7. 1. 2019 poskytl údaje k podané žádosti, při níž popsal průběh cesty z vlasti do ČR a kdy za důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že má strach a obavy ze své budoucnosti na Kubě.
25. Pohovor byl se žalobcem proveden téhož dne. K obavám z budoucnosti na Kubě uvedl, že jej vícekrát obtěžovala policie, a to z důvodu, že má tmavou pleť, a chtěla po něm doklad totožnosti. Stalo se tak při cestě autobusem asi v roce 2015, kde seděl a četl si knihu a poté tam nastoupil policista, rozhlédl se a přistoupil k němu a požádal ho doklad totožnosti. Následně policista zavolal na jejich ústřednu, kde zkontroloval, zda žalobce nemá záznam v rejstříku, poté mu vrátil občanský průkaz a řekl řidiči, že může pokračovat v cestě. K opakovaným kontrolám jeho osoby došlo i na nábřeží Varadero, a to v červenci 2017. Žalobce popsal i incident, ke kterému došlo v dubnu 2016 při natáčení

baseballové hry na stadionu, kde natáčel pracovně. Policista řekl jemu a jeho kolegovi, že nesmí natáčet, kolega se s ním začal hádat, a poté co přišel další policista, udeřil žalobce do čelisti. Když se potom ocitli na policejní stanici, musel podepsat dokument, dle kterého se přiznal k tomu, že narušoval veřejný pořádek.

26. K dotazu správního orgánu, zda se k němu kubánská policie chovala špatně ještě nějakým jiným způsobem kromě kontrol dokladů a kdy ho udeřila na stadionu, žalobce uvedl, že se k němu jiným způsobem špatně nechovala. Dodal, že vůči jiným lidem se ale chovala špatně i jinými způsoby, čímž chtěl říci, že kubánská policie se nechová eticky a nerespektuje občany. Ke svým obavám pro případ návratu na Kubu uvedl, že je přesvědčen, že státní bezpečnost kontroluje sociální síť, kde se dozví, že požádal o mezinárodní ochranu a mluví špatně režimu. Myslí si, že se to mohou dozvědět, možná i od jeho matky, kdyby to někomu na Kubě řekla, a poté se to rozkřiklo. Nebezpečí mu tak hrozí od státní bezpečnosti Kubu a policie. Upřesnil, že se bojí, že půjde na Kubě do vězení jako politický vězeň, že by mohl být odsouzen za jakýkoliv trestný čin. K dotazu správního orgánu, proč žalobce odešel z Kubu až v září 2018, když k jím popisovaným incidentům došlo v letech 2015, 2016 a 2017 žalobce uvedl, že neměl dost peněz. K dotazu, proč o mezinárodní ochranu požádal až v lednu 2019, když do České republiky přicestoval již v září 2018, žalobce uvedl, že přijel na základě pracovní smlouvy a že možná udělal chybu, že nepožádal o mezinárodní ochranu hned. Chtěl ale nejdříve splnit požadavky vůči zaměstnavateli. V prosinci 2018 odjel do Španělska s úmyslem najít si tam práci a zůstat tam, avšak nevydržel tam bez své přítelkyně, kterou má v ČR, a proto se do ČR vrátil zpět. Závěrem žalobce uvedl, že pracoval v televizi, a proto ví, jak lidé na Kubě žijí. Kubánská vláda svému lidu lže a Kubánci z Kubu ve velkém utíkají, protože tam nechtějí zůstat a žít. Uvedl, že na podporu svých tvrzení by chtěl doložit kopii potvrzení o tom, že na Kubě nemá zápis v rejstříku trestů, potvrzení o dokončení střední školy, potvrzení o kurzech, které při práci pro televizi absolvoval a potvrzení o práci v televizi, letenku, pracovní smlouvu k práci v ČR a povolení k zaměstnání v ČR občanský průkaz. Dodal že do ČR nepřijel páchat trestnou činnost, ale že sem přijel z ekonomických důvodů.
27. Ve správním spise jsou dále založeny informace, které správní orgán shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Kubě, a to Úřední věstník Kubánské republiky, ze dne 16. října 2012, obsahující zákon o migraci ze dne 20. září 1976 v novelizovaném znění a prováděcí předpisy k zákonu o migraci ze dne 19. července 1978 v novelizovaném znění, Konzulární informace Velvyslanectví Kubánské republiky v ČR, Konzulární služby pro kubánské občany, z internetu dne 3. dubna 2019, Informace MZV ČR, čj. 91328/2017-LPTP, ze dne 15. března 2017, Informace OAMP ze dne 3. září 2019 - Kuba: Bezpečnostní a politická situace v zemi a Zpráva MZV USA o dodržování lidských práv na Kubě v roce 2018 ze dne 13. 3. 2019.
28. S podklady pro rozhodnutí ve věci ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu měl žalobce možnost seznámit se, vyjádřit se k nim a navrhnout další podklady pro rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání dne 30. 9. 2019. Při něm dále k věci uvedl, že pracoval v oficiální televizi na Kubě v politické sekci, ale že tam dělal komentáře, které nebyly v souladu s oficiální politikou. K tomu doložil propustky na akce, kterých se účastnil a dělal z nich komentáře pro kubánskou televizi. Konkrétně se jedná o propustky na letiště a jednání s americkým prezidentem

Obamou, propustku na sjezd komunistické strany, propustku na zasedání parlamentu a propustku na oslavy k výročí úmrtí generála Maceo v souvislosti s vítězstvím nad španělskou nadvládou. Zdůraznil, že se na Kubu nemůže vrátit, protože když odešel, tak se zapojil do opoziční skupiny přes sociální síť. Jednalo se od skupiny např. se sídlem v USA. K tomu sepsal seznam skupin, do kterých patří, a je na nich na internetu aktivní. Tuto aktivitu nezmínil v rámci pohovoru, protože jeho účast nebyla v té době tak silná. Na internet dává svoje články nebo informace, které přijdou od jeho kontaktů. Vysvětlil, že v materiálech, které správnímu orgánu předložil dne 4. 7., 24. 9. a 30. 9. 2019, se jedná o represích na Kubě, hlavním cílem jeho publikování je, že ne každý Kubánec odchází z ekonomických důvodů a aby zdejší úřady měly zprávu a informace, jak vypadá obecná situace na Kubě. Zopakoval, že je proti režimu na Kubě a pokud se vrátí tak, že jej uvězní. V případě návratu by neměl vůbec žádný život a nesehnal žádnou práci.

29. Předmětem soudního přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí, kterým žalovaný dospěl k závěru, že u žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu.
30. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
31. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
32. Žalobce v žalobě své obavy z návratu do země původu spojuje s pronásledováním z politických důvodů, resp. závažné újmy z těchto důvodů. Byť to výslovně neuvedl, má tedy zato, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 nebo udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.
33. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
34. Pronásledování je v § 2 odst. 4 zákona o azylu definováno jako „závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování“.

35. Podrobnější definici pronásledování obsahuje čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice, podle níž je pronásledováním jednání, které je: „a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit, nebo b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a).“
36. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že žadatel o azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu musí kumulativně splnit následující prvky definice uprchlíka: (1) Musí se nacházet mimo zemi svého původu (tato podmínka není explicitně v zákoně o azylu stanovena, neboť se presumuje z povahy věci); (2) musí mít odůvodněný strach; (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování; (4) ochrana v zemi původu selhala; (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů; a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (viz § 15 zákona o azylu). V projednávané věci přichází v úvahu zejména body 2), 3) a 5) citované definice.
37. Posuzování odůvodněnosti strachu z pronásledování je úzce spjato s dalšími kritérii, jelikož přezkum udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je postaven na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatelů do země původu. Jedná se tedy, obdobně jako u posuzování skutečného nebezpečí vážné újmy pro účely doplňkové ochrany, o prospektivní rozhodování. Samotné ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu pracuje s pojmem strachu jako subjektivním prvkem a odůvodněností strachu z pronásledování jako objektivním prvkem. Zkoumána je možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická. Z čl. 4 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), pak vyplývá, že pokud vyjde najevo skutečnost ukazující na „předchozí pronásledování žadatele, jedná se o závažný ukazatel odůvodněnosti obav žadatele z pronásledování nebo reálného nebezpečí utrpení vážné újmy“.
38. Krajský soud po posouzení výpovědi žalobce ve shodě se žalovaným konstatuje, že nebyl vystaven žádnému jednání, které by bylo možné kvalifikovat jako azylově relevantní pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu či jako odůvodněnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, jejichž výčet je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce žádné skutečnosti o tom, že by vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod na Kubě, za kterou by byl nějakým způsobem postihován, neuvedl. Z jeho výpovědi zcela jasně vyplynulo, že v zemi původu nikdy nebyl členem žádné politické strany nebo hnutí a nebyl politicky aktivní. Sice nesouhlasil a nesouhlasil s politickým systémem na Kubě, tyto své názory však v zemi původu veřejně neprezentoval, ani se neangažoval v žádné protistátní činnosti, nemůže tedy splňovat podmínky cit. ustanovení pod písm. a). Žalobcem uváděné důvody žádosti o mezinárodní ochranu nelze hodnotit ani jako důvodné obavy z pronásledování z azylově relevantních důvodů, jak jsou uvedeny shora pod písm. b) cit. ustanovení. To žalovaný odůvodnil dostatečně na stranách 9 a 10 napadeného rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že žalobcem tvrzené

potíže nelze označit za pronásledování z důvodu taxativně vymezených v tomto ustanovení.

39. Krajský soud dodává, že za takové pronásledování (ani odůvodněný strach z pronásledování) rozhodně nelze považovat ani kontroly žalobce policií, který uvedl, že k nim došlo několikrát, konkretizoval jednu v roce 2015 v autobuse a opakovaně v jednom dni v červenci 2017 ve Varaderu (kde, jak mu bylo vysvětleno, to mělo být kvůli turistům - cizincům), a při nichž byl pouze vyzván k předložení dokladů. Žalobce sice tvrdí, že k nim došlo kvůli barvě jeho pleti, avšak nic objektivního tomu nenasvědčuje, neboť současně potvrdil, že se k němu policie nijak špatně nechovala, nebyl zadržen, nebylo proti němu použito žádné násilí apod. Ani četnost kontrol (v průběhu uvedených tří let) se nejeví jako natolik nepřiměřená, že by z toho bylo lze usuzovat na nějaký intenzivní a opakovaný záměr. Navíc žalobce sám ke kontrole na nábreží Varadero k dotazu správního orgánu vypověděl, že si myslí, že jej policie kontrolovala z důvodu, že měl tehdy dlouhé vlasy a dredy a policie že se domnívá, že dlouhé vlasy nosí jen kriminálníci. Stejně tak nelze pod důvody zmíněného ustanovení podřadit ojedinělý incident, ke kterému došlo v dubnu 2016 při žalobcově pracovním natáčení pro TV baseballové hry na stadionu, kde byl policistou napaden poté, co došlo ke konfliktu kvůli tomuto natáčení. Byť šlo o hrubé a zřejmě nezákonné napadení, nelze takové jednání chápat jako pronásledování z důvodu azylově relevantních.
40. Žalobce v souvislosti s hodnocením své politické protirežimní činnosti žalovaným namítal, že ten v posledním odstavci na straně 8 konstatoval větší i menší rozpory v jeho výpovědích, avšak že neuvedl, o jaké se jedná a že jsou tak jeho závěry nepřezkoumatelné.
41. Krajský soud nesdílí názor žalobce, že by nebylo vůbec zřejmé, v čem žalovaný spatřuje rozpory, neboť žalobce vytrhl poslední odstavec na straně 8 napadeného rozhodnutí z kontextu. Na straně 8 napadeného rozhodnutí totiž žalovaný rovněž uvedl, že žalobce v rámci poskytnutí údajů ani v pohovoru nesdělil, že by se jakkoliv ve své vlasti politicky angažoval v rámci opozice a že sdělil, že pracoval v televizi ICRT, kde dělal i zprávy či dokumenty politického charakteru. Dále žalovaný pokračoval, že během seznámení se s podklady žalobce sdělil, že v televizi, kde pracoval v politické sekci, psal komentáře, které byly v rozporu s oficiální politikou, a že jeho odchod ze země tedy měl politický aspekt a nikoli ekonomický. To žalovaný vyhodnotil jako nevěrohodné a uvedl, že pokud by žalobce psal politické komentáře neshodující se s oficiální politikou Kuby, zcela jistě by nemohl ve státní televizi ICRT pracovat, avšak že žalobce neuvedl, že by měl v této souvislosti jakékoliv problémy se svým zaměstnáním. Dle žalovaného naopak toto své předchozí tvrzení popřel novinářskými propustkami na důležité oficiální akce, kterých se účastnil a které prokazují jeho zjevně dobré postavení v zaměstnání a loajalitu vůči kubánskému režimu. Pokud by byl žalobce ve své vlasti odpůrce režimu, zcela jistě by mu nebyla dovolena účast na takto důležitých akcích (viz třetí a čtvrtý odstavec na straně 8 napadeného rozhodnutí). K dalšímu tvrzení žalobce, a to o zapojení se do opozičních skupin na sociálních sítích, žalovaný na téže straně 8 (odstavci pátém) uvedl, že dle jeho výpovědi vlastně pouze sdílel články a informace, které získal od skupiny Cuba Decida, a připomněl, že žalobce o těchto svých aktivitách hovořil až v rámci seznámení s podklady, tedy až po cca 9 měsících poté, co podal žádost o mezinárodní ochranu, a to přestože tvrdil, že se do těchto činností zapojil po svém odchodu z vlasti, kterou opustil již v září 2018.

42. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaným zjištěné rozpory ve výpovědích ohledně žalobcovy konkrétní pracovní činnosti v televizi (tvrzené psaní politických komentářů neshodujících se s oficiální politikou Kuby) a ohledně zapojení se do opozičních skupin na internetu hned po opuštění Kuby, resp. nesrovnalosti mezi jeho výpovědí učiněnou dne 7. 1. 2019 a jeho sděleními při seznámení se s podklady dne 30. 9. 2019, jsou popsány v zásadě srozumitelně. Jestliže je pak tato část uzavřena tím, že s ohledem rozpory ve výpovědích žalobce „stran politické protirežimní činnosti nemůže správní orgán těmto příkládat dostatečnou důkazní hodnotu a proto je z meritorního hlediska ani neposuzoval“, pak nutno dodat, že byť žalovaný uvedl, že je neposuzoval (což by bylo pochybením), ze shora uvedeného je zřejmé, že je posuzoval a hodnotil.
43. Krajský soud k tomu doplňuje, že při jednání soudu byl žalobce vyzván k opětovnému vyjádření se k tomu, zda dělal v TV na Kubě politické komentáře v rozporu s oficiální politikou Kuby. K tomu žalobce uvedl, že 9 let pracoval ve státní kubánské televizi, a když při práci viděl některé politické věci, tak s tím nesouhlasil, ale nemohl ze strachu mluvit. Uvedl, že všechny osoby, které s režimem nesouhlasí a hovoří proti němu, se dostanou do vězení. Proto ani on nemohl mluvit nahlas, protože by ho z televize vyhodili. Uvedl, že sám začal proti režimu nahlas mluvit až ve chvíli, kdy odešel z Kuby. Poté co odešel z Kuby, se dozvěděl, že 2 osoby, které s ním byly v televizi v kontaktu, byly z televize vyhozeny. Dodal, že ani jeho matka nemůže být v klidu, protože ji kontroluje státní bezpečnost. K opakovanému dotazu soudu, zda v zemi původu činil nějaké politické komentáře v rozporu s oficiální politikou Kuby, uvedl, že své názory projevoval ve skupině známých, nikoliv při práci v TV, neboť by jej z práce vyhodili a hrozilo by mu uvěznění, případně i zabití.
44. Žalobce dále k dotazu soudu upřesnil, že informace, jejichž text předložil správnímu orgánu dne 30. 9. 2019, zasílal na adresy některých opozičních skupin a zda je pak z těchto informací vytvořen článek, záleží na situaci. Upřesnil, že tyto informace zveřejňuje na speciální platformě, z níž se tyto informace šíří dál do opozičních skupin. K dotazu soudu dále uvedl, že je správcem této platformy prostřednictvím své e-mailové adresy „yhemys04@gmail.cz“ a z této e-mailové adresy že je zřejmá jeho identita navenek. Dodal, že svoje příspěvky činí každý den.
45. Krajský soud po pečlivém posouzení výpovědi žalobce musí ve shodě se žalovaným konstatovat rozpory v jeho výpovědích, které věrohodnost jeho tvrzení snižují. Pokud totiž jde o jeho protirežimní činnost ve vlasti, ve svých prvních výpovědích nic takového neuváděl (naopak dne 7. 1. 2019 vypověděl, že do ČR přijel z ekonomických důvodů), při seznámení se s podklady pro rozhodnutí dne 30. 9. 2019 pak vypověděl, že v televizi, kde pracoval v politické sekci, psal občas i komentáře, které byly v rozporu s oficiální politikou, avšak tuto protirežimní činnost následně při jednání u soudu popřel s tím, že i když nesouhlasil s režimem, nemohl mluvit nahlas, protože by ho z televize vyhodili a dostal by se do vězení. Současně k tomu uvedl (poprvé), že své protirežimní názory projevoval ve skupině známých.
46. Pokud jde o tvrzení žalobce o zapojení se do opozičních skupin přes sociální sítě po odchodu z Kuby, tuto skutečnost uvedl správnímu orgánu dne 30. 9. 2019 při seznámení se s podklady pro rozhodnutí, tj. až po 9 měsících od prvního pohovoru a cca po roce od příjezdu do ČR (23. 9. 2018), a to přesto, že současně tvrdil, že se do nich zapojil hned po odchodu z Kuby. Sice k dotazu správního orgánu odpovídal, že v době pohovoru dne 7. 1. 2019 to neuvedl proto, že jeho účast v té době tam nebyla tak silná, avšak stěží lze

uvěřit tomu, že by tak významnou skutečnost, od níž právě odvozuje svou obavu z pronásledování v případě návratu do vlasti, nezmínil již v lednu 2019, když tato jeho aktivita měla být započata hned po odchodu z Kubu, odkud odjel v září 2018. Zapojení se do opozičních skupin popsal žalobce u správního orgánu tak, že do těchto skupin dává články nebo informace a že se jedná zejména o informace ze skupiny Cuba Decida, kde jsou záznamy shromáždění. U jednání soudu uvedl, že svoje informace zveřejňuje na speciální platformě, z níž se tyto informace šíří dál do opozičních skupin a že je správcem této platformy prostřednictvím své e-mailové adresy „yhemys04@gmail.cz“ a že z této e-mailové adresy je tak zřejmá jeho identita navenek. Tvzení žalobce, že se angažuje na sociálních sítích, kde publikuje články týkající se represí a kritiky politického systému na Kubě, a proto že se obává, že by byl v případě svého návratu do vlasti uvězněn, považuje krajský soud za vysoce nepravděpodobné, neboť ať už pouze sdílí články a informace, které získává zejména od skupiny Cuba Decida, jak vypověděl ve správním řízení, nebo svoje informace zveřejňuje na platformě, které je správcem, navenek je zřejmá pouze jeho e-mailová adresa „yhemys04@gmail.cz“, která obsahuje jen jeho jméno, nikoliv však příjmení.

47. Ze zpráv o zemi původu shromážděných žalovaným sice vyplývá, že Kuba je státem, v němž vládne autoritativní režim a v němž jsou základní práva jeho občanů respektována pouze v omezené míře, a kde dochází k represím vůči kritikům vlády, zahrnujícím svévolné zatýkání, věznění, či bití. Tyto represe však postihují pouze omezenou skupinu obyvatelstva (obránce lidských práv, nezávislé novináře atd.), do níž žalobce zjevně nepatří. Žalobce pracoval 9 let ve státní televizi v politické sekci, kde (jak vypověděl) psal i politické komentáře. Nikdy však v zemi původu nebyl za žádnou protistátní aktivitu postihován.
48. S ohledem na všechny uvedené skutečnosti má krajský soud za to, že není přiměřeně pravděpodobné, že by žalobci v případě návratu na Kubu hrozilo pronásledování pro zastávání určitých politických názorů ani z žádného jiného azylově relevantního důvodu. Při posuzování důvodnosti jeho obav a jejich vnímání samotným žalobcem nelze přitom odhlédnout od dalších souvislostí v žalobcově případě, a to že o mezinárodní ochranu v ČR požádal nikoliv po příjezdu do ČR v září 2018, ale až v lednu 2019 poté, co mu zde skončil předtím sjednaný pracovní poměr, dokonce i poté, co se vrátil ze Španělska, kam odjel v prosinci 2018 mezitím proto, že se tam chtěl původně usadit. Rovněž není bez významu, že původně sám při pohovoru dne 7. 1. 2019 uvedl, že do ČR přijel právě z ekonomických důvodů. Lze sice obecně souhlasit se žalobcem, že ekonomické důvody odchodu žadatele o mezinárodní ochranu nemusí nutně vylučovat důvody politické, avšak shora popsané okolnosti v případě žalobce v souhrnu svědčí o jeho snaze svůj pobyt si zde legalizovat nikoliv pod tíhou politických problémů.
49. Závěrem nutno připomenout, že mezinárodní ochranu ve formě azylu lze udělit pouze osobě, která byla v zemi původu pronásledována ze strany tamních státních orgánů pro své politické aktivity, nebo má v případě svého návratu do země původu odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, národnosti, pohlaví, náboženství či příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů. V případě žalobce však tyto důvody shledat nelze.
50. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 (azyl za účelem sloučení rodiny) a dle §

- 14 (humanitární azyl) zákona o azylu. V tomto směru ostatně žalobce vůči napadenému rozhodnutí žalovaného žádné konkrétní námitky ani neuplatnil.
51. Žalobce v žalobě své obavy z návratu do země původu spojoval kromě pronásledování z politických důvodů, také s hrozbou závažné újmy z týchž důvodů.
52. Dle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
53. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.
54. V odůvodnění této části rozhodnutí vycházel žalovaný jak z informací sdělených žalobcem, tak z informací získaných v průběhu správního řízení. Ty lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a žalovaný se vypořádal s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž správně uvedl, že článek 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání je nutno ve světle judikatury Evropského soudu pro lidská práva vykládat tak, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 zmíněné úmluvy. Aby bylo možné pokládat trest za ponižující a aplikovat na něj zmíněný článek 3, musí ponižení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Takové nebezpečí přitom lze shledat pouze tam, kde hrozí reálně a bezprostředně, nikoliv tam, kde nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat.
55. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany na stranách 12 až 16 napadeného rozhodnutí. Po provedeném přezkumu má krajský soud za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a odkazuje na ně, jak připouští rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. Nejvyššího správního soudu.

56. Žalovaný se dostatečně vypořádal i s otázkou, zda by žalobci mohla hrozit nějaká újma v souvislosti s tím, že se navrácí ze zahraničí po té, co podal žádost o azyl, přičemž žádné takové nebezpečí zjištěno nebylo. Krajský soud konstatuje, že z Informace MZV ČR ze dne 15. 3. 2017, čj. 91328/2017-LPTP, která je založena ve správním spise, vyplývá, že ve většině případů se u občanů Kuby po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí nemění zásadním způsobem jejich situace ve vztahu ke kubánským úřadům. S reintegrací takové osoby nemají zásadní problém a nemají zpravidla ani omezení v přístupu k sociálnímu a zdravotnímu systému či na trh práce. V drtivé většině případů kubánské úřady soustavně nesledují osoby, které se vrací do vlasti po dlouhodobějším pobytu v zahraničí. Soud podotýká, že z výše uvedených zpráv o zemi původu nelze obecně usuzovat o perzekuci kubánských občanů navrátilých se ze zahraničí, a to ani těch, kteří podali neúspěšně žádost o mezinárodní ochranu. Lze poukázat i na ustanovení § 19 odst. 2 zákona o azylu, podle kterého ministerstvo, popřípadě další orgány veřejné moci ČR, neinformují orgány země původu konkrétních žadatelů o mezinárodní ochranu o skutečnostech vztahujících se k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
57. V této souvislosti žalobce namítal i nevyžádání si přesných a aktuálních informací z různých zdrojů. Krajský soud takovou vadu neshledal. Informaci MZV ČR ze dne 15. 3. 2017 i další žalovaným shromážděné informace o zemi původu žalobce (shora vyjmenované), které jsou založeny ve správním spisu, shledal krajský soud objektivními i aktuálními v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí i vycházející z různých zdrojů, konkrétně MZV USA, MZV ČR, Informace OAMP pak odkazuje na zdroje informací v textu ve formě poznámek a seznamu použitých zdrojů vycházejících z podkladů zpracovaných mezinárodními organizacemi (např. organizacemi Amnesty International a Freedom House, ČTK, UNHCR atd.). Pokud jde o zmíněnou Informaci Ministerstva zahraničních věcí ohledně situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu, jsou to i poznatky zastupitelských úřadů v zahraničí, které jsou nejbližší skutečnému stavu věci, jež jsou předávány příslušným správním orgánům za účelem rozhodovací činnosti, při níž jsou konfrontovány s poznatky zahraničních vládních orgánů o dodržování lidských práv a bezpečnostní situací v příslušné zemi původu. Podklady shromážděné žalovaným v této věci považuje krajský soud pro posouzení situace žalobce v daném případě za dostatečné.
58. Na Kubě v současné době neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt, žalobce tedy není ohrožen vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, to ostatně ve správním řízení ani v žalobě netvrdil. Přisvědčit lze i závěru žalovaného, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 písm. d/ zákona o azylu).
59. Krajský soud po zhodnocení výpovědí žalobce, věrohodnosti jeho tvrzení (k tomu viz shora), důvodu a okamžiku podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a podkladových informací, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle 14a odst. 2 zákona o azylu.
60. Pro úplnost lze poznamenat, že ustanovení § 14b zákona o azylu upravuje doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny. V tomto směru však žalobce žádné důvody neuváděl a žalobní námitky nevznsl.

61. Závěrem nutno uvést, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu, které je nutno posuzovat u každého žadatele individuálně. Krajský soud proto nemůže souhlasit s argumentací zástupce žalobce, že již z důvodu, že je Kuba nedemokratickou zemí, že prakticky každý Kubánec, který o to požádá, má právo na azyl.
62. Pro úplnost lze dodat, že námitka, resp. pochybnost o správnosti tlumočení v průběhu správního řízení, byla vznesena až při jednání soudu, tedy opožděně. Přesto krajský soud k tomu ve stručnosti uvádí, že žalobce v průběhu správního řízení nikdy takovou výhradu nevznesl, z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany je i zřejmé, že využil svého práva, aby mu byl celý pohovor zpětně přetlumočen za účelem kontroly, čehož využil, a byla zaprotokolována jeho jediná námitka k protokolu, resp. oprava jeho odpovědi s tím, že jiné námitky neměl.
63. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), přičemž neporušil ani zásadu volného hodnocení důkazů.

VI. Závěr a náklady řízení

64. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
65. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 2. června 2021

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně